

BERICHTEN EN VARIA

EEN DANKBETUIGING ... EN NOG IETS.

Juli 1924.

Aan mijn Collega's!

Wanneer deze woorden onder Uwe oogen komen zullen de feestdagen van mijn 25-jarig jubileum als tandarts, den 30en Juni en 5 Juli, reeds geruimen tijd achter ons liggen.

Ik meende evenwel dat ons Tijdschrift, hetwelk immers toch onder Uw aller oogen komt, de aangewezen plaats is om U allen te bereiken en waar de Redactie, met hare bekende geschiktheid, mij gaarne eenige plaatsruimte wilde afstaan, ben ik heengestapt over het bezwaar, dat ik U zoo lang „post festum” moet laten wachten alvorens U mijne gevoelens van groote dankbaarheid kenbaar te maken.

Ik schrijf dit nog geheel onder den indruk van alles wat mij in die onvergetelijke dagen is aangedaan en, al zijn de feestklanken verstomd en de bloemen verwelkt, de herinnering zal onverzwakt blijven bestaan zoolang ik leef, de herinnering aan eene betooging van echte vriendschap en van ware collegialiteit, die mijn stoutste verwachtingen verre heeft overtroffen.

Gezeten in mijn stoel rust mijn oog een wijle op het prachtige cadeau mij geschonken, het fijne kunstwerk van den schilder Akkringa, dat in zijn rustigen eenvoud telkens weer aantrekt en telkens weer nieuw genot schenkt. Vóór mij ligt het album, op zoo'n keurige wijze met zooveel geduld en artistieken zin vervaardigd door Van der Poel en waarvan de opzet en inhoud een sprekende getuigenis zijn van toewijding en sympathie. Ik sla de bladen om bevattende de vele, vele handteekeningen van collega's, die op deze wijze mij hebben willen huldigen en iedere naam, die ik lees spreekt tot mij, telkens weer anders, maar allen zeggen de mij iets.

En daar, op mijn lessenaar; liggen de stapels telegrammen en brieven en kaarten met gelukwenschen en ik vraag mij af: hoe kan ik U allen doen gevoelen hoe groot de vreugde is, die ge mij bereid hebt op die dagen.

't Liefst zou ik ieder Uwer met een handdruk en oog in oog willen zeggen hoe dankbaar ik U ben, maar dat is niet mogelijk. Wel heb ik reeds getracht eenigermate uitdrukking te geven aan 't geen in mij omging toen ik, aan 't eind van de receptie met Klinkhamer's feestrede en het daarop gevolgde diner in 't Palace-hotel te Scheveningen, gelegenheid kreeg eenige woorden te spreken, doch lang niet allen heb ik daar mogen ontmoeten en mijn hart was te vol dan dat ik alles kon zeggen wat ik zou hebben willen zeggen.

Laat mij dan hier nog eens uiting geven aan mijne gevoelens van groote erkentelijkheid en innige dankbaarheid.

Hoe schitterend heeft de Regelingscommissie zich gekweten van haar taak, hoeveel hoofdbrekens moet dat hebben gekost en hoeveel correspondenties en besprekingen en overleggingen moeten daar aan zijn vooraf gegaan vóór alles goed was geregeld, temeer waar we niet uitsluitend onder ons, collega's, waren, doch ook buitenstaanders, dames, familieleden en vrienden van me, ja ook de Voorzitter van den Gezondheidsraad en de vertegenwoordiger van den Inspecteur van den Geneeskundigen Dienst der Landmacht waren uitgenoodigd.

Voor collega Roest, den secretaris der Commissie, die zijn dag- en nachtrust heeft geofferd en zich zoo heeft uitgesloofd, moet het wel een groote voldoening zijn geweest, dat alles zoo keurig en in de puntjes is verlopen. Wanneer ik hem hier 't eerst noem en dank zeg, zal niemand der andere Commissieleden zich zeker te kort gedaan voelen.

Het aanbieden der bloemstukken door de afgevaardigden der verschillende vereenigingen en daarna de magistrale rede van Klinkhamer op de receptie hebben mij wel zeer diep ontroerd en ik was werkelijk blijde niet genoodzaakt te zijn direct mijn dank te betuigen anders dan met een warmen handdruk.

En wat was daarna het diner onder de geestige en vlotte leiding van Leopold Frank als tafelpraeses met het groote aantal vrouwelijke gasten niet een pracht-voorbeeld van den gezelligen, vroolijken, ongedwongen toon, die zoo kenmerkend is voor de tandheelkundige feestmaaltijden, waaraan wij ons van tijd tot tijd plegen te bezondigen.

Wat hebben mijn lieve, oude Moeder, mijn vrouw en mijn kinderen genoten, niet alleen van de hulde, die zoovelen meenden mij in alle toonaarden te moeten brengen, maar ook vooral van de hartelijkheid, het oprecht gemeende, dat in alles doorklonk. Ook uit hun naam zij het mij vergund hier een woord van grooten dank uit te spreken.

Thans, rustig gezeten aan mijn schrijftafel en nog eens weer overdenkende al die vriendelijke woorden van hulde en toegenegenheid, al die uitingen van appreciatie voor 't geen ik gedaan heb in onze vereenigingen of heb trachten te doen voor ons vak, al die bewijzen van verknochtheid en sympathie voor mijn persoon, vraag ik mij af: heeft het me geen kwaad gedaan in zooverre, dat ik door al die wierook wat zou zijn beneveld, dat al die lof en eerbetuigingen me wat te veel over 't paard zouden hebben getild?

Och, vrienden, maakt U niet ongerust, het tegendeel is waar. Genoeg heb ik me geoefend in de moeilijke kunst van het: „ken U zelve”, dan dat ik niet zou weten hoevèr dat, wat ik zoo gaarne zou willen, verwijderd blijft van 't geen ik heb kunnen doen. Genoeg ben ik me bewust van de zwakheid van mijn krachten om niet te beseffen in hoeveel ik nog te kort ben geschoten daar waar ik toch zoo graag anders en beter had gewild.

Ieder onzer die in zich voelt den drang om naast den dagelijkschen arbeid voor zichzelf en zijn gezin, ook mee te werken aan den vooruitgang van zijn vak, 't zij op wetenschappelijk, 't zij op sociaal gebied, zal gekend hebben de tijden van neerslachtigheid en moedeloosheid, wanneer het hem is of al zijn pogen, al zijn strijden vruchteloos is en waarop hij zich afvraagt of hij niet beter zou doen zich terug te trekken in zijn eigen kleinen kring, weg, voor zooveel hij kan, van die buitenwereld waar lauwheid en gebrek aan geestdrift of, erger, waar nijd en afgunst heerschen, waar onverdiende blaam en schromelijke miskening van de beste bedoelingen zoo dikwijls de plaats innemen van steun en vertrouwen. En weinigen zijn er dan, die desondanks doorgaan in 't vaste geloof dat het goede en het ware tenslotte zal zegevieren.

Wanneer ik ooit getroffen ben geweest door een eenvoudige waarheid in dichterlijken vorm geuit, dan was het wel bij het lezen van het Engelsche versje dat Nord plaatste boven de hartelijke woorden aan „meine Wenigkeit” gewijd in het laatste Juni-nummer.

Er mogen dan menschen zijn, die werkelijk ongevoelig zijn voor woorden van sympathie en appreciatie en die het er zonder kunnen stellen, ik behoor niet tot hen, voor mij zijn ze als een spoorslag, die me opwekt en prikkelt om voort te gaan, om het beste te geven wat er in me is, om met inspanning van al mijn krachten door te werken aan den vooruitgang, aan den ópgang van ons vak. Niet omdat ze mijn persoonlijke ijdelheid streelen,

maar omdat ze mij het bewijs zijn, dat ondanks struikelen en fafen de gedane arbeid toch niet vruchteloos is geweest.

Een onzer meest bekende Engelsche collega's riep ons jaren geleden eens toe: Raise your profession! Vecht voor de verhooging van het aanzien van Uw stand in de groote maatschappij. Wanneer ge Uw eigen onmiddellijke, persoonlijke belangen op zijde weet te stellen en ge met die leuze voor oogen Uw gedachten laat gaan over allerlei kwesties en vraagstukken, die onze tandheelkundige wereld in beroering brengen dan zult ge zoo dikwijls als vanzelf sprekend de oplossing er van vinden, dan zult ge voelen en weten wat gedaan en wat gelaten moet worden.

Denkt niet, vrienden, dat ik afdwaal van 't geen ik U wilde zeggen over mijn feest, het staat er mee in 't nauwste verband.

Klinkhamer zeide in zijne rede zoo juist: „het was voor een jongeman van goeden huize 25 jaar geleden een bijzondere daad als hij de tandheelkunde tot levenstaak koos. Het aanzien van het vak stond op een laag peil". Zoo was het inderdaad en al zullen de jongeren onder ons niet zoo sterk meer dat gevoel kennen als wij van de „oude garde", ook zij zullen toch niet blind zijn voor allerlei feiten en toestanden, die er op wijzen, dat er nog heel veel te doen, te vechten overblijft en dat het goede dat er te dien opzichte ontegenzeggelijk bereikt is, ons, naast onzen plicht om het aanzien van onze professie in de wereld te helpen verhoogen, ook die heeft opgelegd er voor te waken, dat wij niet terug vallen.

Een feest als dat wat we nu gevierd hebben in dien omvang en vorm en op die wijze was 25 jaren geleden niet wel denkbaar geweest en zoo is het dan ook voor mij bovenal geworden eene betooging, een demonstratie van den grooten vooruitgang in dat tijdvak van onze beteekenis op maatschappelijk gebied en van de intercollegiale verhoudingen. En daarnaast is het voor mij persoonlijk geweest die prettige, zonnige, goedkeurende uiting van mijn vele tandheelkundige vrienden, waarvan de onbekende Amerikaansche dichter zeide:

„More than fame and more than money
Is the comment kind and sunny,
And the hearty, warm approval of a friend.
For it gives to life a savor
And it makes you stronger, braver,
And it gives you heart and spirit to the end.”

Voor dat alles nog eenmaal: dank!

A. L. J. C. VAN HASSELT.